

RØDE GARDE

Organ for SUF (m-l)

1972

3

50 ØRE

Stol på egne krefter

Ungdommens
hus — s. 5

Om Steen-
komiteen — s. 4

Unge arbeidere —
se midtsidene

Om EEC —
se s. 8. og
siste side

IRA tjener
folket — s. 10

*ett hus nå — bedre enn
to på papiret*

For femte året på rad vil det bli RØD ARBEIDERFRONT (RAF)-arrangementer rundt om i landet 1. mai. RØDE GARDE har snakket med Tron Øgrim, medlem av sentralkomiteen i MLG og RAF-komiteen i Oslo, om utviklingen av 1. mai-feiringen i de siste årene.

— Første RAF-toget gikk i Oslo i 1968. SUF(m-l) tok den gangen initiativet til å skape et alternativ til DNA-ledelsens hyllningstog til regjeringen. Med i toget var blant andre SF, SUF(m-l), Oslo og Akershus NKP, Oslo KU, AUF og Solidaritetskomiteen for Vietnam. I 1971 var det RAF-tog på mellom 20 og 30 steder. I år blir det over 60. Vi ser at mens DNA-ledelsens tog blir færre og færre, så vokser antall RAF-tog med ekspressfart.

I fjor var også RAF-togene mange steder mye større enn de andre tilsammen. Dette viser at folk slutter opp om våre hovedparoler og at de i dagens situasjon er riktige. Folk vil heller gå under paroler som «Kamp mot EEC» og «Kamp mot imperialismen», enn å gå i tog med de som administrerer Norge for monopolkapitalen.

Hva er det som skiller RAF-arrangementene fra de tog og tilstelninger som DNA-ledelsen har 1. mai?

— Siden RØD ARBEIDERFRONT er en front og ikke et parti, er det deltakerne sjøl som bestemmer parolene. De blir ikke laget i stand og puttet i hendene på folk slik som i de andre togene. RAF skal være som en levende veggavis. Her skal alle komme med sine krav og paroler og gå inn i enhetsdemonstrasjonen med dem.

Kampen mot EEC vil stå sentralt for årets arrangementer. Men det er også viktig at skoleelevene bruker 1. mai i sin kamp mot statens 5-dagersuke, Steenkomiteen og rasjonaliseringen. At kvinnene tar opp sin spesielle stilling i klassesamfunnet, at vi viser vår solidaritet med de som kjemper mot imperialismen i Vietnam, Palestina og Nord-Irland. På denne måten blir RAF-toget et redskap i folkets kamp, ikke for snevre parti-interesser. *På noen steder vil det også gå reine anti-EEC-tog. Vil ikke disse konkurrere med RAF-arrangementene?*

— Vi støtter selvsagt anti-EEC-tog. Samtidig mener vi at et rent anti-EEC-tog ikke er nok på 1. mai. RAF-toget skal politisk være en motpol til DNA-ledelsens tog. Vi tar opp såvel dagskrav, lønnsoppgjør og skoleelevenes krav som f. eks. klassesamarbeid. RAF-toget må vise vår solidaritet med andre som kjemper mot imperialismen og utbytting. 1. mai er en internasjonal kampdag, vi stiller oss skulder til skulder med alle folk i verden den dagen. Fordi denne dagen er en spesiell dag for arbeiderklassen, markerer vi

dette best gjennom RØD ARBEIDERFRONT.

Hva har RØD ARBEIDERFRONT betydning for utviklingen av de revolusjonære og folkelige kampene i Norge?

— RAF har vist at det er mange som nå tar opp kampen for sine krav, mot monopolkapitalen og imperialismen. Jeg tror dette har bidratt til at en del ikke har gitt opp, men ser at det er mulig å gå sammen mot DNA-ledelsens veldige byråkrati.

det være å legge sjul på perspektivene for folkets kamp mot monopolkapital og imperialismen. Når vi bærer de bildene du snakker om, er det fordi disse kameratene har vært forgrunnsfigurer for en konsekvent og riktig politikk i arbeiderklassens kamphistorie. De har summert opp sine erfaringer og studier, og dermed lagt grunnlaget for den ideologien vi i dag må forme vår politikk i samsvar med.

Men når ml-erne går med sine paroler og bilder, mens anarkistene ble vist ut

RAF-TOGET — en levende veggavis

Fra RAF-toget i Oslo i fjor, paroler om kamp mot Hausmannslinja, en motorvei som vil rasere boligstrøk.

RAF har også betydd at folk fra forskjellige deler av kampen har gått sammen i felles tog, noe som har skapt forståelse og solidaritet mellom dem. Her går f. eks. de som solidariserer seg med FNL sammen med folk som kjemper for natur- og miljøvern, studenter og skoleelever sammen med industriarbeidere.

Hvorfor går ml-ere med revolusjonære paroler og bilder Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Ho Chi Minh og Enver Hoxha?

— Når vi revolusjonære markerer vår politikk i toget, er det fordi vi vet at det blir ikke slutt på utbytting, profittjag og kriger under kapitalismen. Derfor markerer vi dette, gjorde vi ikke det, ville

av RAF-toget i fjor, fordi de hadde svarte faner med hasj-symboler, hvordan kan du da snakke om at dette er et demokratisk tog som alle skal være med og forme?

— I dette toget er det følgende prinsipp: Du kan bære hvilken parole du vil, så lenge den ikke bryter med togets grunnprinsipper, folkets interesser. F. eks. vil folk i år gå med parolen: Støtt EEC-motstanderne i AUF og DNA. Deres kamp er i folkets interesser.

«Ja til EEC», «Mer hasj i Norge», «Ned med Nord-Vietnam» er paroler som står klart i strid med togets grunnprinsipper. Det svarte Yippie-flagget med hasjblomst på hører like lite med i RAF-toget som bilder av Nixon eller Bresnev. I fjor rea-

gerte sporveisarbeiderne mot at anarkistene skulle få gå i toget med de svarte fanene. Sporveisarbeiderne hadde stått oppe i en hard streikekamp. Da anarkistene gikk til angrep på organisering, så sa de bare det samme som kapitalistene, de vil også nekte arbeiderne rett til å organisere seg. For de eiendomsløse har ingen annen makt enn organiseringen sin.

Om anarkistene f. eks. går med en plakat der det står: «Ned med kapitalismen» og undertegner anarkistene, så blir det en annen sak.

I fjor hadde den samme gruppen satt opp plakater omkring i byen der de sammenlignbare ml-bevegelsens leder, Sigurd Allern, og SF's formann Gustavsen med Hitler og sa «en pamp er en pamp er en pamp». En slik plakat er det bare reaksjonen som tjener på.

Noen oppfordring til ungdommen?

— At de knytter seg til forberedelsene til 1. mai, slik at RAF får den politiske bredden som trengs. I år når klassekampen er så skjerpa, når EEC-medlemskap skal opp til folkeavstemning, trenger vi at alle deltar også i den politiske forberedelsen. Det er lokale RAF-komiteer på de aller fleste steder, og en kan ta kontakt med RAF sentralt. Henvendelser kan sendes til: Klassekampens redaksjon, postboks 6179, Etterstad, Oslo 6.

Merk konvolutten «RAF 1. mai 1972».

UNGDOM!

I år blir RØD FRONT-LEIRENE større og bedre enn noen gang. I alt blir det 6 leire, 2 i Nord-Norge, 1 i Trøndelag, 1 på Vestlandet og 2 på Østlandet/Sørlandet.

Da det er litt problemer med å få steder til leirene, er det ikke avklart hvor alle blir enda. Vi vet at hovedleiren blir på Håøya i Oslofjorden mellom 6. og 13. august. Den andre leiren for Østland/Sørland blir siste uka i juli.

Interesserte kan henvende seg til lokalavdelingene av SUF(m-l) eller MLG, eller til SUF(m-l), postboks 6159, Etterstad, Oslo 6.

RØDE GARDE

Organ for SUF (m-l)

Postboks 6179 ETTERSTAD,

Oslo 6. Postgiro 20 60 68.

RØDE GARDE kommer ut med 10 nummer i året.

Abonnementspris kr. 7,— pr. år.

Redaktør og ansvarlig utgiver:

Arne Bråten.

TA STANDPUNKT!

«De er jo bare barn», hylte VG og NÅ da elevene på Apalløkka ungdomsskole gikk til streik for norsk sjølråderett. SUF-erne indoktrinerer «barna våre», ble det sagt. VG fikk til og med en far til å si at han grudde seg til å sende barnet sitt på skolen, av frykt for denne påvirkningen.

Streiken på Apalløkka var en trussel mot borgerskapet. For får ikke borgerskapet taket på dagens ungdom, så har de ikke taket på befolkningen om noen år. For da er Apalløkka-elevene voksne.

«Seieren er med den som har ungdommen på sin side», har Lenin sagt. Derfor er det i dag hard kamp om ungdommen. Kristendommen brukes for å binde ungdommens initiativ til himmelske makter. Popmusikken blir gjort til det sentrale i de unges liv. En komite i den amerikanske kongressen vil tillate hasj for «privat bruk». Alt dette for å sløve og passivisere ungdommen.

Vi revolusjonære blir forfulgt. Vi bekjemper stoffmissbruk, vi prøver å «indoktrinere» ungdommen til å forandre sin verden, til at de ikke skal finne seg i at verden får ødelegge oss. Dette er farlig for borgerskapet, for det kan gå ut over deres muligheter til å herske over verden etter sin hensynsløse profittsøken.

I Nord-Irland er ungdommen med i frigjøringen av landet sitt. De deltar i gatekamper mot engelske soldater. «Dette kan skape psykiske problemer», står det i Dagbladet. Hva med de psykiske problemene i konsentrasjons-

leirene? Er ungdommen en gruppe som ikke berøres av klassekampen? Ville nord-irske ungdommer hatt mindre problemer om de bare så på at fedrene og brødrene deres ble satt i konsentrasjonsleire? Sulter ikke de unge når de voksne sulter?

VG og NÅ later som om det er omsorgen for ungdommen som ligger til grunn når de hetser mot elevene på Apalløkka. Vi vet at det er frykten for å miste grepet om ungdommen som driver dem til slikt hysteri. Derfor er det ikke likegyldig hva ungdommen gjør. Å gå på limpinnen, å være passiv og sløv tjener de som undertrykker folket. Det tjener de som vil ha oss inn i EEC.

Ungdommen er en mektig kraft om vi allierer oss med andre som lider under utbyttingen. For vi har muligheter til å forandre verden. Vi styrker de mulighetene hvis vi manifesterer vår kampvilje 1. mai. Vi styrker de mulighetene hvis vi samler våre krefter til en knyttneve som slår så det merkes. Da kan vi skaffe oss fritidsklubber. Og ikke minst, vi kan forandre verden.

Det er for å gjøre ungdommen til en slik skaperkraft at SUF(m-l) nå stiller seg som mål å bli en kommunistisk masseorganisasjon for ungdommen. Men det er ikke likegyldig når vi blir i stand til det. Kapitalistene er nå i ferd med å ødelegge verden med forsøplinger og kriger. Grip derfor dagen og timen, slutt opp om SUF(m-l)!

Manifester den revolusjonære styrken i Rød Arbeiderfront 1. mai!

Ikke la dem falle oss i ryggen

100 elever i hver klasse?

Steen-komiteen mener at den beste måten skolebyråkratene kan organisere undervisningen i enhetsskolen på er med 100 elever i hver klasse, men i enkelte timer færre. Vi skal gå til lærerne i spesielle fagrom sammen med forskjellige kamerater til hver time, kamerater vi kanskje aldri kommer til å bli kjent med, selv om vi går i samme klasse! Det å flytte fra rom til rom (ambulering) er noe vi alle kjenner, og trives ikke godt med det. I enhetsskolen skal vi ambulere hvert eneste år! Dette er en av følgene vi kan vente oss hvis enhetsskolen blir lovfestet til våren.

Hva er enhetsskolen?

Enhetsskolen går ut på å samordne de forskjellige skoleslagene for å lette «overgangsmulighetene» for at skolen best skal tjene «arbeids- og samfunnslivet». Det er snakk om valgmuligheter, men dette forstummer når vi hører om «utstrakt rådgiving», at kravene skal skjerpes overfor enkelte linjer hvis det trengs, at skolealternativer «arbeidslivet» ikke trenger, ikke blir utbygd. (f. eks. utdanne sykepleiere og psykologer som folket trenger, men som monopolkapitalen ikke får profitte fra.)

Avfolkning

Steen-komiteens flertall går inn for skoler som inneholder alle de forskjellige «valgmulighetene». Som kjent skal all yrkes- og allmenutdanning samordnes, og det må medføre skoler med flere tusen elever, ellers ville det bare bli 2—3 elever i hver klasse, og det lønner seg ikke! Vi spør oss selv om hvor det blir av miljøet i så store skoler, og en annen viktig ting, dette betyr ytterligere avfolkning av distriktene.

Sosialdemokratenes forræderi

Argumentene som nestformann i AP, Reiulf Steen, bruker for enhetsskolen, er at det er skjev klassemessig fordeling på yrkesskoler, gymnas osv. Han mener at ved å fjerne disse skjevhetene, vil mye være gjort for det klasseløse samfunnet. Men han «glemmer» at selv om en del arbeiderbarn får høy utdannelse, vil klassen som helhet fortsatt leve under borgerskapets diktatur. Det vil fortsatt være stålarbeidere og direktører som har motsette interesser. Steen mener at det er motsetninger mellom bønder, akademikere og arbeidere som kan fjernes, men unnlater å nevne monopolkapitalen, de store bank- og industriherrene som er alle disse folkegruppers virkelige fiende. Denne ideologien tjener klart monopolkapitalen fordi den tilslører de reelle motsetningene slik at vi ikke skal ha mulighet til å se den virkelige fienden.

Rasjonalisering

At denne skolen ikke tjener oss ser vi klart når vi leser at normerte prøver, læremiddelpakker, kontinuerlige reformer, hardere rasjonalisering osv. skal innføres for at skolen raskt skal kunne endre seg etter og tjene de krav «samfunnet» (monopolene) stiller. På denne bakgrunn er påstanden om at Steen vil minske motsetningene innen folket direkte løgn. For dette er nettopp tiltak som splitter elevene ytterligere opp, og skaper tapere i stor stil.

AUF på NGS' landsmøte

AUF gikk inn for målene med enhetsskolen, som er en skole der alle teoretisk skal ha like «små» sjanser, men forkastet metodene som normerte prøver osv.

For de fleste er det logisk at mål og middel ikke skiller. AUF tror at enhetsskolen vil være et skritt mot sosialismen. AP har hatt regjeringen i mange år, og skal ha tatt mange slike skritt, men vi lever fortsatt i et kapitalistisk samfunn. Vi vet at Steen-komiteen ikke vil fremme sosialismen, heller ikke de mange små skritt. Bare en revolusjon kan sikre våre interesser. Men på kort sikt må vi bekjempe Steen-komiteen nettopp fordi den vil styrke monopolene på *bekostning* av oss.

Vedta resolusjoner mot Steen-komiteen!

Forbered kampen nå!

La 1. mai også bli et slag mot Steen-komiteen!

100 elever i hver klasse!

Steen-komiteen, et alvorlig angrep på alle elever mellom 16—19 år.

Melding:

OKTOBER FORLAG åpner 2 bokhandler i Oslo!

Fra nå av blir det enkelt for alle progressive å kjøpe skikkelig litteratur i Oslo. Oktobers første bokhandel, i Teatergaten 13, har allerede åpnet, og bokhandel nummer to, i Toftesgate 68, åpner i midten av april.

Bokhandlerne skal også være et sted man kan stikke innom for å lese, eller diskutere. Det fins norsk, svensk og annen utenlandsk litteratur. Siste boknyhet fra Oktober forlag er Mao Tsetungs skrifter i utvalg (til daglig kalt «store røde») på n o r s k, prisen er 25 kroner.

UNGDOMMENS HUS

De fleste unge i Norge ville kjenne seg igjen hvis de kom til Lillestrøm. Ikke noe tilbud til ungdommen, de må reke gatelangs, kan gå på kino en gang i blant. I flere år har de unge bedt kommunen om å få et sted å være i fritida. Brev på brev har blitt sendt, og for en stund siden ble det dannet en aksjonsgruppe for å gjøre noe med forholdene. Aksjonsgruppa fikk til og med i stand demonstrasjoner, men resultatet var like nedslående. Men ungdommen ble mobilisert, flere og flere stilte seg aktivt bak kravene.

SUF (m-l)-laget på stedet drøftet kriseforholdene, og kom fram til at det ikke kunne drives lenger på denne linja. Sammen med en del andre ungdommer diskuterte de hva som måtte gjøres. De ble enige om at den eneste muligheten var å ta et hus. Det var et hus som hadde stått tomt siden 1969, da fabrikkene som var der slutta. Bygningen var nå eid av kommunen, men ble ikke brukt til noen ting.

All erfaring viser at slike okkupasjoner må planlegges nøye. De kom fram til at det var best å ta huset om natta, slik at de fikk ordne og rydde en del før folk og evt. politi strømmet til. Noen folk fikk i oppgave å spre løpesedler på skolene og i sentrum om morgenen, og fortelle om det som hadde skjedd. På den måten fikk aksjonen øyeblikkelig støtte fra unge og eldre, aksjonen kunne ikke avvises som en «liten gruppes verk». Det ble vanskelig å sette politi på okkupantene for å «rydde» huset, støtten var for brei.

Kommunen har ikke gått til det skrittet å sende politiet på ungdommen. I stedet har de forsøkt å demoralisere dem politisk, gjennom å si at dette huset er så dårlig at det knapt kan settes i stand. I

hvert fall vil det koste en formue, sier kommunen. Og hvor skulle vel ungdommen få de pengene fra?

Kommunen sier også at dette huset er så brannfarlig at det er livsfarlig å være der. Men i samme åndedrag blir strømmen avstengt, slik at ungdommen må bruke parafin-lamper og ovner til lys og oppvarming. Blir det ikke tusen ganger verre brannfare da? Altså er det ikke omsorgen for ungdommen som får kommunen til å snakke om brannfare. Kommunen prøver å knekke ungdommens moral, ved å si at de har påtatt seg en for stor oppgave.

Å kjøpe lederne er en velkjent taktikk. Kommunen har tilbydd en del av lederne for okkupasjonen å få gå på «ungdomslederkurs», slik at de skal få drive betalt arbeid blant ungdommen. Vi kjenner pipa, «slike bra folk som deg skulle ikke drive og vaske og rydde i denne gamle rønna. Det kan bli noe stort av deg».

Som sine håndtlangere i denne striden har kommunen hatt anarkister og opportunisten. De har gått på bløffen, de har ikke klart å avsløre kommunens ideologiske press. Noen av dem har i lengre tid sagt at «Ungdommens hus» har gått til helvete.

«Vi greier det aldri. Det er vel best at vi flytter ut av huset, så kan kommunen få gjøre det i stand for oss.»

Det er en del ungdom som bruker narkotika og alkohol på Lillestrøm, det blir gjerne det i slike forsteder. Disse har kommet til huset, og har forsøkt å gjøre det til en bule for seg. For de som vil bygge opp en skikkelig stil med en skikkelig folkelig kultur på huset, er dette selvfølgelig farlig. Dessuten kan det gjøre det lettere for kommunen å sette politiet på okkupantene.

Denne erfaringen vil vi legge vekt på, ikke gå med idealistiske tanker om at slike hus både skal fungere som en uteseksjon for å «redde» narkomane og alkoholikere og til å bygge opp en skikkelig ungdomskultur. For da kan det lett gå i vasken med begge deler. Vi vet at stoffkulturen ofte er ekstremt individualistisk, de tenker ofte mer på seg selv og sin nytelse og mindre på kollektivet. Det er godt mulig at slike hus med tiden kan knuse ungdommens behov for rusmidler. Men i en oppbyggingsfase er stoffkulturen svært skadelig.

Situasjonen er lys for de unge på Lillestrøm. De har et hus og de har greid å slå tilbake mye av den feilaktige ideologien. Som f. eks. at det ikke skal være noen ledelse for aksjonen. Det var røster som mente at når ungdommen skulle skape sitt eget sted, så skulle det ikke være noen ledelse. Nå er det ingen som sier det mer, alle har måttet innse at hele aksjonen hadde smuldra opp uten ledelse. For kommunen er aksjonen meget ubehagelig. Det blir nå skapt et fritidssted som kommunen ikke har kontrollen over. Og myten om at det lønner seg å gå «de parlamentariske veiene» for å oppnå resultater, er gjort til skamme.

1/2 million til PRR

I Sør-øst-Asia holder et lite land på å kaste verdens største militærmakt på sjøen. I det Røde Garde går i trykken, forteller hver eneste nyhetssending om store vietnamesiske framganger. USA-troppene og deres Sør-Vietnamesiske lakeier blir kjeppjaget stadig lenger sørover fra den demilitariserte sone som skiller nord og syd.

Vietnameserne vil vinne krigen, og vi skal hjelpe dem til en raskere seier ved å støtte dem både politisk og økonomisk. I år skal Vietnamopinionen i Norge samle inn 1/2 million kroner til PRR (Sør-Vietnams

Provisoriske Revolusjonære Regjering). PRR er folkets regjering, den leder den mest omfattende og beinharde anti-imperialistiske kampen i verden i dag.

FRIKONSERT FOR PRR

13. mars startet kampanjen «Solidaritet Norge—Vietnam — 1/2 million til PRR i 72» med en kjempestor frikonsert i Chateau Neuf i Oslo. 3400 folk var samlet for å støtte PRR og høre god musikk. Som inngangsbillett kunne en kjøpe FNL-merker, og det ble solgt over tusen stykker! Blant de som ga en kveld

for frigjøringskampen i Sør-Vietnam var Jan Garbarek, Terje Rypdal, Lars Klevestrand, Lille Kari og mange andre.

Det ble solgt innsamlingspakker med plakater, løpesedler, oblater og innsamlingslister til de som ville delta aktivt i innsamlingen.

Frikonserten i Oslo viste at når vi også bruker kulturen til å mobilisere, da når vi mange flere. Det er ikke nødvendig med kjente toppartister for å lage en frikonsert. Få tak i lokale sangere og musikere som støtter FNL der du bor, og lag deres egen frikonsert for PRR.

VI SKAL SAMLE INN 1/2 MILLION TIL PRR I 1972!

SEIER FOR FNL!

NYLAND VERKSTED

Nyland Verksted i Oslo er en del av Akergruppen. Det er over 2 200 ansatte på Nyland, produksjonen består av skip, skipsmotorer og boreplattformer.

AKERGRUPPEN

Hele Akergruppen har 9 200 ansatte og er landets største konsern. Den vokste opp i 50-årene gjennom uttallige fusjoner og sammenslåinger. I dag er Akergruppen i ferd med å bli et monopol innen norsk skipsbyggingindustri. I 1961 hadde Akergruppen 16—17 prosent av all norskbygget tonnasje, i 1969 var tallet 47 prosent. For ytterligere å styrke seg på verdensmarkedet, er det inngått samarbeidsavtaler med Gotaverken i Göteborg og Burmeister & Wain i København.

FRED OLSEN

Familien Fred Olsen kontrollerer Akergruppen. Skipsreder Fred Olsen kjøpte i 1916 Akers Mek. Verksted i Oslo, og brukte det som base til å bygge opp Akergruppen. Den nåværende skipsreder Fred Olsen er styreformann i Akergruppen, to av de tre andre i styret er hans egne direktører, Per Hegnar og Martin Siem. Skipsreder Fred Olsen har også skipsselskaper i utlandet, så mulighetene er tilstede for å «overføre» overskudd og komme unna skatter og avgifter.

Akergruppens bankforbindelse er Den (ikke ukjente) norske Creditbanken. Fred Olsen sitter også i bankens representantskap, — størstedelen av norsk næringsliv kontrolleres av noen meget få familier, når alt kommer til alt.

ONAR ONARHEIM

Generaldirektør Onar Onarheim er daglig leder av Akergruppen. Han var direktør på Stord Verft fram til 1970, da daværende generaldirektør Martin Siem ble direktør hos Fred Olsen. Onarheims far, kaptein Th. Onarheim startet Stord Verft. Han var leder fram til 1945 da sønnen overtok. Skipsverftet ble i 1956 overtatt av Akers Mek. Verksted, og ble en del av Akergruppen. I dag er Onar Onarheims sønn, Thor, direktør ved Bergens Mek. Verksted, den største bedriften i Akergruppen.

MONOPOLKAPITALEN OG STATEN

De fleste i Akergruppens ledelse sitter også i ledende stillinger i staten. Generaldirektør Onar Onarheim er f.eks. styreformann i A/S Årdal og Sunndal verk og i Distriktenes Utbyggingsfond. I forbindelse med distriktsutbygging er Onarheim kjent for å regne Vestlandet for Nylands arbeidskraftreserve! Onarheim var også formann i «utvalget til å vurdere den videre utbygging av Norges bistand til utviklingslandene». De leverte sin innstilling i 1967.

Styremedlem i Akergruppen og direktør hos Fred Olsen, Per Hegnar er også styremedlem i Postverket.

Styremedlem i Akergruppen og direktør hos Fred Olsen, Martin Siem er varamann til styret for Rikstrygdeverket, styremedlem i «fondet til fremme av forsknings- og utviklingsarbeider i industrien» og var formann i en komite som skulle vurdere den tekniske utdanningen i Norge.

På samme måten er det både i styre og representantskap. Vi ser at det er monopolenes stat, det er i hvert fall de som styrer staten.

BOLIGKAMP PÅ NYLAND

Læreguttene på Nyland er oppe i knallhard kamp med bedriften for tida. Det gjelder forholdene på Læregutthjemmet som Nyland fikk overta fra kommunen for kort tid siden.

De har satt i gang boikott, og den er så effektiv at det i dag bare bor 9 stykker der — det er plass til 60.

Kravene er at husleien skal skjæres ned. Nå koster det 140 kroner måneden for et

enkeltrum, 120 for et dobbeltrom, 100 for et tremannsrom og 80 for et firemannsrom.

Lærlingene forlanger at leien skal settes ned til samme nivå som på hybelbåten «Aker 2», der koster det 40 kroner måneden for en dobbeltlugar. Gjennom underskriftskampanjer og diskusjoner har lærlingene greid å samle seg til en sterk front bak dette kravet.

ET LITE REGNESTYKKE

Brutto lønn	410,98
Skatt 30 %	123,29
Folketrygd	16,44
Klubbtrekk	7,00
Utbetalt	264,25
Husleie	10,00
Reise	30,00
Mat	175,00
	49,25

MILITÆRFORLEGNING ELLER LÆREGUTTHJEM?

Vi vet at næringslivet betaler offiserer høye lønninger for å slutte i militæret og bli personalsjefer og lignende. Om det er derfra Nyland har fått ideen til å nekte besøk på rommene på Læregutthjemmet, vet ikke vi. Det forlanges også at de skal være inne før klokken 24 på hverdager og før kl. 1.00 på fredag og lørdag. Så det er tydelig at Nyland ikke er fornøyd med bare å ha kontrollen over arbeidstida, også fritida vil de ha kontrollert.

KAPITALISTISK HUSLEIEPOLITIKK

Aker eier en hybelbåt (hvor de nå har fått det navnet ifra) som heter «Aker 2». Også her er det varsla økninger i husleia, personalsjefen har sagt det. Denne oppbevaringsanstalten av arbeidskraft skal gi større inntekter. Likeså skal leiene økes på det andre læregutthjemmet, i Bogstadveien 8. Men her tas andre metoder i bruk. Læreguttene skal ut i Bogstadveien 8, så skal prisene i værret, og så skal fagarbeidere inn. Kapitalistene vet nok at de ikke kan presse læreguttene hardere, derfor legger de om taktikken.

Det kan sies mye om boligpolitikken til Nyland. De fikk for eksempel kjøpe en gård i Munkedamsveien, mot at de lovet kommunen at den fortsatt skulle brukes til boliger. Men alle vet hvordan det går når en setter bukken til å passe havresekken. Gården brukes i dag til kontorer. Derfor har lærlingene gjort det eneste riktige, kuttet ut den parlamentariske veien til paradiset. De har tatt opp kampen mot boligdyrtida. Mange har noe å lære av dem.

MANGE VANTRIVST

Størstedelen av de unge som jobber på Nyland er innflyttere til Oslo. Vi har spurt en av disse om hvorfor han tok seg jobb på Nyland.

I heimbygda mi er det ikkje arbeid å få. Skulle eg bodd heime, måtte eg pendla minst 4 mil kvar veg om dagen, og enda der er det vanskeleg om arbeid. Så eg søkte Nyland om arbeid da dei averterte i lokalavisa etter folk.

Hvordan er det å jobbe i Oslo?

— Mange vantrivst. Meir enn 25 prosent av det læregut-kullet som begynte samtidig med meg, har slutta. Nokre vantrivdest på Nyland, andre orka ikkje bo i byen.

Vi har lite å ta oss til i fritida. Det ser eg særlig godt der eg bur, på hybelbåten «Aker 2». Mange drikk ein del, eg har også høyrte at nokre har bruka narkotika.

Mener du at dette med drikking og narkotikamisbruk har med vantrivselen å gjøre?

— Ja, det sier seg sjølv. Når ein kjem til byen og ikkje kjenner nokon, så må ein slå i hel tida med eitt eller anna. Og da er det lett å ty til eit ølglas eller anna, for å kvikke opp litt.

No er det ikkje slik at folk ligg under for alkoholen, til det har vi no for lite pengar også. Men det vert no eit trist liv da.

Hvordan er det å bo på «Aker 2». Klarer dere å skape noe «hjem» på en slik hybelbåt?

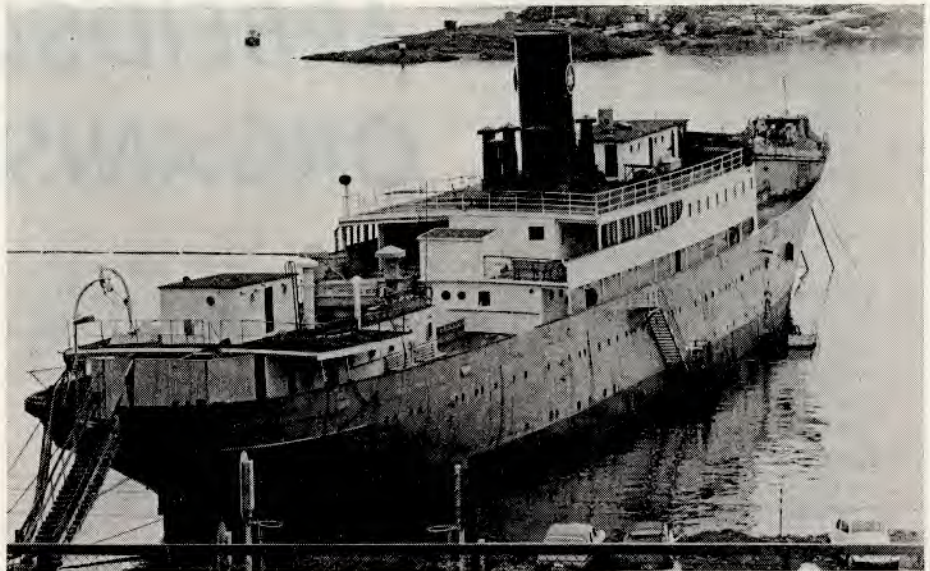
— Nokon heim blir det vel ikkje, ein kan vel ikkje snakke om så mykje trivsel på ein slik plass. Eg bor på ein to-mannslugar, Dagbladet skreiv at den var på 6 kvadratmeter, og det kan vel stemme. Eg har ei seng og eit skap, og så er det ein vask og eit lite bord som vi fell ned frå veggen. Det er alt.

Båten har ein matsal, der det er satt opp 10 kokeplater. Men om morgonen er det 160 mann som skal ha seg frokost, så dei fleste må eta på bedriftskantina. Så nokon heim, nei, det vert det vel ikkje . . .

Onar Onarheim, generaldirektøren i Akergruppen er også styreformann i Distriktenes utbyggingsfond. Er det blittert at nettopp slike som han skal ha makta over disse statsmidlene? De skal jo etter statens utsagn gå til utbygging av utkant-Norge.

— Ein kan vel ikkje sette seg ned og bli bitter på uretten. På meg verkar det som om utviklinga i dag blir styrt etter stor-

konsernas interesser, og da er det vel ikkje å undrast over at også Distriktenes Utbyggingsfond blir leia av slike som Onarheim. Men så mykje godt for heimbygda mi har han vel ikkje gjort, og det ventar eg ikkje av han heller. Kapitalistar tek no profitten der den veks fortast, og det er vel i Oslo . . .

Hybelbåten Aker 2 — her bor 160 Nyland-arbeidere.

Er det noen politisk aktivitet på Nyland. Får dere f. eks. kjøpt Røde Garde der?

— Det er Arbeiderkomite mot EEC og dyrtid her og ei avdeling av Folkebevegelsen mot EEC. Og så får eg kjøpe Klassekampen, og den står vel på same synet som Røde Garde, gjer den ikkje?

Jo det stemmer nok det. Men Røde Garde henvender seg spesielt til ungdommen, og dem er det vel en del av på Nyland.

Ja, vi skal i alle fall selge dette nummeret av Røde Garde der, så får vi no sjå . . .

Avslør løgnene!

Det er mange som sier at arbeiderne har det godt i Norge, «arbeiderpartiet» har malt på det i snart 30 år. Men hvis LO-pampene steg ut av sin velstand sammen med kapital-lakeiene i «arbeiderparti»-toppen og jobba noen år på Nyland, delte 6 kvadratmeter på husbåten, ville nok pipa få en annen låt. For de unge på Nyland er framstegene fra livet for 100 år siden skremmende små. Vel var det ikke TV på hybelbåten den gangen, heller ikke lørdagsfri. Men bortsett fra det. De jobber fra 7 til 16, med en halvtimes pause, surt og kalt er det på beddingen. De betaler blodpriser for dårlig mat, de deler lugarer i en gammel båt på Sjursøya, og de må slå i hel kveldene i dyrtids-Oslo.

Hva har de igjen for å være sveisere på Nyland hele sitt liv?

Kanskje en leilighet i en av drabantbyene.

Kanskje hørselsskade. En nedslitt kropp. Et trist liv.

Det er dette som er utbytting. Slik er kapitalismen.

Det har vært forfølgelser av marxist-leninister på Nyland. To mann er suspendert fra LO fordi de ikke vil skrive under på at politiske lokalaviser ikke bør komme ut på Nyland. Frykter man ml-propagandaen fordi den er så tåpelig, eller livsfjern? Nei, de frykter den fordi den avslører alle løgnene, alle de tomme ordene, utbyttingen og undertrykkelsen. For alle forstår at arbeiderklassen kan skape et mye bedre samfunn hvis den overtar makta og styringen. Men da ville det ikke være plass til utbyttingen til Onar Onarheim, Fred Olsen og Creditbanken.

Trondheim:

Her i Trondheim går store skarer av ungdom arbeidsledig. Over halvparten av byens registrerte arbeidsledige er ungdommer. Det er ikke fordi vi er «late og giddalause» vi unge rammes så hadt av arbeidsledigheten. Det er umulig for mange av oss å få arbeid.

Nå arbeider vi for å organisere oss, og vi skal slå et kraftig hull på myten vi lærer på skolen om at «bare du er flittig så vil du komme fram her i livet». Organisasjonen vi holder på å bygge vil arbeide på flere måter:

For det første vil vi skaffe oss grundig innsikt i årsakene til at mange unge må gå arbeidsløse, og hvorfor vi unge rammes spesielt hardt. Vi skal undersøke de konkrete forholdene her i Trondheim og bygdene rundt. På dette grunnlaget skal vi utarbeide organisasjonens plattform, og stille våre krav. Foreløpig har vi tenkt på krav som: «Arbeid til alle» og «Skikkelig stønad til alle arbeidsledige». Vi skal spre propaganda om årsakene til at vi ikke får jobb, og vi skal legge politisk press på myndighetene for kravene våre.

For det andre skal vi mobilisere til

demonstrasjoner og aksjoner mot tiltak som fører til arbeidsløshet. Når små bedrifter kjøpes opp av store, når bedrifter slås sammen, når bedrifter legges ned, når bedrifter rasjonaliseres, skal vi reise ungdommen til kamp mot dette.

For det tredje skal vi bli kjent med hverandre utafor organisasjonen. Derfor skal vi bygge ut ungdomssenteret på Vollan (kretsfengselet som ungdommen i byen har tatt i bruk). Vi vil ikke gå

med så mange som mulig av den arbeidsløse ungdommen i forberedelse til 1. mai så vi kan lage våre egne paroler ut fra egne krav. Kan hende vi lager vårt eget program for tilslutning til Rød Arbeiderfront. Så kan den arbeidsløse ungdommen samles under egne paroler i sin egen avdeling 1. mai.

Dette skal vi klare, og etter 1. mai skal vi innby alle de som var med i 1. mai-feiringa, pluss enda flere til å danne organisasjonen.

ARBEIDSLØSE ORGANISERER SEG

hver for oss å bruke opp penger på dyre «fritidstilbud» som kafeer og flipperspill. Vi vil heller sammen skaffe oss vårt eget sted, et sted hvor vi blir bedre kjent med hverandre og hvor vi slipper å bruke masse penger som bare går utover våre foreldres økonomi.

SLUTT OPP OM RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI

1. mai blir et viktig skritt på veien til å danne organisasjonen vår. Vi skal få

Marcus Thrane sa en gang: «En kamp skal begynne, en kamp *må* begynne. Slutt eder derfor sammen — — Og husk, enighet gjør sterk!» Derfor oppfordrer vi all arbeidsløs ungdom over hele landet til å gå i egne avdelinger under egne paroler i Røde Arbeiderfront 1. mai. Det kan legge grunnlaget for å danne deres egen organisasjon.

m-l'er i Trondheim.

FORSVAR NORSK SJØLRÅDERETT!

I artikkel 3 d i Romatraktaten står det at EEC-landene skal «innføre en felles politikk på landbrukets område». Vi veit at da blir storparten av norske jordbruk erklært ulønnsomme og lagt ned. Det vil medføre at Norge blir totalt avhengig av matimport fra andre EEC-land.

I artikkel 3 h heter det at EEC skal «bringe de nasjonale lovendringer nærmere hverandre i den utstrekning det er nødvendig for at det felles marked skal virke.» Dette betyr at de norske lovene og lovendringsforslagene må godkjennes i Brussel så de ikke skal «bryte med fellesskapets interesser». Hadde det vært slik at fagbevegelsens interesser hadde vært de sterkeste i EEC, ville dette vært vel og

bra, men det er storkonsernernes interesser som preger EEC's oppbygning. Ergo er det en selvfølge at lovene blir formet etter industrimagnatens ønsker. Med andre ord vil de norske lovene bli formet slik storindustrien i Europa har behov for og interesse av. Selv det norske statsbudsjettet vil bli formet etter dette mønsteret. I lys av dette kan man vanskelig tro at det vil bli tatt hensyn til Norge om vi har et spesielt problem som ikke tjener den europeiske kapital, når vi ikke en gang kan lage vårt eget statsbudsjett. Vi får verken lover eller statsbudsjett som oppfyller det norske folkets krav.

Ledende politikere i EEC har uttalt at «Europa må tale med en stemme,» altså

en Europastat. Grunnen er de motsetninger som har oppstått i verden mellom imperialistlandene. EEC produserer for mye varer og har et skrikende behov for nye markeder. Til den ekspanderende produksjonen trenges også råstoffer. Dette er det livsviktige å skaffe for EEC's industri, men verden er alt delt opp i kolonier og interesseområder som er dominert av USA og Sovjet. For de ledende krefter i EEC er det spørsmål om enten Europastat eller undergang. EEC's politikk er først å få full enhet innad for så å stå sterkere utad på andre lands bekostning. Industriherrene og politikerene har i fellesskap kommet fram til løsningen gjennom Wernerplanen, Davignonrapporten og planen

om en Europa-hær, der EEC skal snekres sammen til en økonomisk, politisk og militær union som siden skal bli en stat. Norge har minimale sjanser til å hevde sin rett innenfor en slik stat: Vi vil bli et råstoffproduserende utkantstrøk.

Over hele verden kjemper folk for sjølråderett

Det er kanskje vanskelig for oss å se hva sjølråderett betyr i og med at vi mer eller mindre har hatt det i Norge siden 1905. Vi skal derfor ta for oss en del land der de ikke har sjølråderett eller har kjempet seg til den. Venezuela er en konsentrasjon av rike naturressuser, men folket er lutfattige. Hvorfor? Jo — USA har store oljekonserner i landet som trekker profitten ut. Råoljen blir utvunnet i landet ved hjelp av billig arbeidskraft, så blir den transportert til utlandet, foredlet og solgt. På denne måten sikrer USA seg hele overskuddet, mens ingenting blir igjen i Venezuela. Venezuela har ikke nasjonal sjølråderett. Øst-Europa er bygd opp rundt Russlands behov. Alle landene i Øst-Europa skal forsyne Sovjet med de varene russerene finner ut at de tjener mest på. Tsjekkoslovakia og Polen har fått i oppdrag å forsyne Sovjet med i første rekke tungindustri. Da disse to landene gikk til oppstand for å vinne et snev av sjølråderett, var den russiske hæren på pletten. På nytt ble landene kneblet.

Algerie var et land uten sjølråderett, fransk koloni. Folket i Algerie var lutfattig, bodde i slumkvarterer og var lavtlønte fabrikkarbeidere. Daglig så de den franske overklasse boltre seg i luksus. De gikk til opprør og førte årelange blodige kamper mot franskmennene til de løsrev seg i 1962. Årsaken til at folk i så mange land risikerer så mye blod i kampen for sjølråderetten er som vi ser at kampen også dreier seg om andre viktige ting: Den er samtidig en kamp for bedre kår og mot en imperialistisk utbytting. En slik kamp blir alltid møtt av et militært undertrykkelsesapparat.

Vi har noe å forsvare

I EEC er det meningen at norsk olje skal sendes til England og foredles der. Det er meningen å trekke profitten ut av landet vårt stikk i strid med det norske folkets interesser; nøyaktig det samme skjer i Venezuela. Om vi seinere går til kamp mot dette, viser historiens erfaringer oss at det samme vil skje her som i Algerie, Tsjekkoslovakia og Polen! Vi vil bli møtt av et militært voldsapparat — en Europahær.

Å kjempe mot EEC er å kjempe for nasjonal sjølråderett!

Bedrift — „vernet“ som dreper

En fredag i februar, klokka er halv tre. Femten revolusjonære står ved fabrikkporten og deler ut løpesedler. De oppfordrer til demonstrasjon samme dag mot oppsigelser, arbeidsløshet og rasisme. De femten krangler litt med vaktene i porten som ber dem forsvinne, men det går rolig for seg. Plutselig dukker en av bedriftens sivilkleddede politifolk opp. Han skriker: «Dra dere til helvete vekk, ellers skyter jeg.» Fjorten kaster seg til siden, en tar et skritt tilbake. Sivilpurken trekker pistolen og skyter. Pierre Overney, nylig oppsagt arbeider ved Renault, faller om, død.

Dette bedriftsvernet har forskjellige oppgaver: Observere om arbeiderne klarer tempoet, hvis ikke — sparken. Spore opp kamp-komiteer på avdelingene og sørge for at lederne får sparken, registrere og fotografere venstreradikale.

Vi skal merke oss den holdninga N.K.P.'s broderparti, Frankrikes «kommunistiske» parti tok til drapet på Pierre Overney. Like etter drapet erklærte en av CGT's tillitsmenn: «Jo mindre maoister det er jo bedre er det.» «Men stort sett forsøker CGT og F.K.P. (sammen med den verste delen av borgerpressen) å framstille hendelsen som venstre-radikal provokasjon mot arbeiderne. Generalsekretæren i F.K.P. erklærte at det var en sammensvergelse mellom venstreradikale og stats-

Pierre Overney ligger drept utenfor Renault-fabrikken. Er det væpnete bedriftspolitiet også en del av Fellesskapet?

En arbeider ved bedriften forteller etterpå: «Jeg befant meg ved sykestua. En gruppe av CGT-folk (CGT er den revisjonistiske fagforeninga i Frankrike, red.) sto også der. De ba arbeiderne ikke svare på provokasjoner og gå tilbake til arbeidet. Noen spurte: «Hva, var det en provokasjon?» CGT-folka svarer: «Maoistene har nettopp drept en arbeider.» En arbeider svarer: «Det er ikke sant, det var en purk som drepte han, jeg var der.» Arbeiderne ville tvinge seg ut av fabrikkhallen, men CGT's ordenstjeneste tvang dem brutalt inn i hallen igjen.»

Ved flere fabrikker i Frankrike er det opprettet bevæpnet bedriftsvern siden 1968. Ledelsen påstår at det er for å hindre tyveri av lønningspengene. Dette kommer i et merkelig lys når sivilpolitiet går bevæpnet hver dag og holder oppsikt med hele fabrikkene.

makta. Andre revisjonister sier: «Kommandosoldatene i Ordre Nouveau (fascistisk organisasjon i Frankrike, red.) kan ta seg ferie, venstre-radikalerne tar seg av deres anti-arbeideroppgaver.»

(Vi kan forresten nevne at revisjonistene i Frankrike ikke er alene om denne vurderingen. På gymnassamfunnsmøte i Mo i Rana 13/3, uttalte et sentralstyremedlem i KU at drapet på Pierre Overney var en maoist-provokasjon, og forsvarte F.K.P.'s holdning.)

Alle progressive i Paris svarte på borger-skapets og revisjonistenes løgner ved å lage den største demonstrasjonen siden mai 1968. 100 000 fulgte Pierre Overney til graven.

Regjeringa sier at vi må inn i EEC for å trygge arbeidsplassene. Hvis det er slik trygghet på arbeidsplassene i EEC-landene, foretrekker vi å stå utenfor.

IRA tjener folket

I Nord-Irland er kampen mot imperialismen en væpnet kamp. Britene sender stadig spesialutdannede tropper over for å undertrykke befolkningen. Britene har lang erfaring som imperialistmakt, og de kan sine ting. De siste to årene har Nord-Irland i praksis vært styrt fra London, den «indre sikkerhet» har vært i hendene på britene. Vi snakket med McGurran før britene overtok hele styret av Nord-Irland, da mente han at hvis Heath's «fredsplan» ville være direkte styrt fra London, var det ikke annet enn en legalisering av tilstanden som hadde vært de siste par årene.

9. august 1971 ble interneringslovene satt i verk. Den virker slik at den som arresteres deg bare behøver å tro at du tenker på å begå en «forbrytelse mot staten» for å få deg internert på ubestemt tid — uten lov og dom. Nå er 900 internert. De første som ble tatt var de som hadde gått i spissen for å agitere mot EEC.

HVA ER IRA, OG HVA ER FORSKJELLEN PÅ IRA OG IRA-PROVISIONALS?

IRA er en revolusjonær organisasjon, vårt mål er en forent irsk arbeider-republikk der både den britiske imperialismen og den irske kapitalismen er knust.

IRA ble splittet i 1969. En del som mente at IRA gikk for mye til «venstre» brøt ut og kalte seg IRA-Provisionals (de provisoriske, i Irland blir de kalt Provoene). De står for den gamle IRA-politikken som har vist at den ikke fører fram. De har en ren militærlinje som er skilt fra klassekampen, og de har ingen politisk strategi uten det å få britene ut. Provoene er små terroristgrupper som ofte står bak bombeattentat mot protestantiske pub'er, fabrikker osv., og andre forsøk på å «bombe britene ut». Dette har ført til at mange sivilpersoner har blitt drept eller skadet, og det er et stort hinder for å forene den katolske og protestantiske arbeiderklassen. Vi i IRA går sterkt mot slike terrorhandlinger. Vi vet at vi ikke kan bombe den protestantiske arbeiderklassen til å forene seg med katolikkene i kampen mot unionistene og britene.

KAMPEN MOT IMPERIALISMEN

I Nord-Irland er den innenlandske kapitalismen så filtret sammen med britiske imperialisme at kampen må føres mot begge samtidig. Gjør vi ikke det, vil vi komme i samme situasjon som Republikken Irland (i sør) der de er såkalt uavhengig, men i praksis er underlagt britisk økonomi. Lynch-regjeringen (Jack Lynch er statsminister i sør) er bare en marionetteregjering for britene, og representerer ikke arbeidernes og bøndernes interesser. Det siste utslaget av dette er at Lynch vil ha Irland inn i EEC.

IRA sloss både i sør og i nord. Vi leder kampen mot EEC i sør, og kampen mot britene i nord, det er to sider av samme sak.

Heath-regjeringen håper å løse «det irske problem» ved at hele den irske øya kommer med i EEC. Da vil grensen mellom nord og sør viskes vekk (Heath's syn på irsk gjenforening), og både den britiske imperialismen og EEC-imperialismen vil kunne boltre seg fritt uten restriksjoner i hele Irland. Men vi gir ikke opp, om nødvendig skal vi gå til væpnet kamp mot EEC-imperialismen.

HVORDAN FORENE KATOLIKKER OG PROTESTANTER?

Allerførst, det er ikke en religionskrig som går for seg i Nord-Irland. Det er en kamp mot britisk imperialisme for et fritt Irland.

Selv om det ikke er en religionskrig, kan vi ikke overse problemet med «sektarisme». «Sektarisme» blir i Nord-Irland bruk som betegnelse på den kunstige motsetningen mellom protestanter og katolikker. Dette vet borgerskapet å utnytte. Det har vært konsekvent politikk fra regjeringen de siste 50 årene å sette katolikker og protestanter opp mot hverandre. Katolikkene har blitt diskriminert og protestantene har fått privilegier. Det er en vanlig imperialistsk taktikk å splitte folk som har felles interesser etter religions-skiller. I Nord-Irland vil det si at katolikker og protestanter tvinges til å leve hver for seg. De går på sine egne skoler, bor i hver sine ghettoer. Det eneste stedet de stort sett møtes er på jobben.

Det er en vanskelig oppgave å forene de nord-irske arbeiderne og bønderne. Diskriminering og hets gjennom århundreder har ført til mye redsel og overtro både blant katolikker og protestanter når det gjelder synet på hverandre. IRA arbeider for å samle dem på saker som angår alle undertrykte i Nord-Irland. Det gjelder spørsmål som interneringslovene, boliger, arbeidsløshet, de husløse, kampen på arbeidsplassene, kampen mot den britiske

Malachy McGurran var i Oslo 21. mars etter å ha vært i studentersamfunnene i Trondheim og Bergen for å tale det irske folkets sak.

McGurran er ansvarlig leder for IRA i Londonderry og visepresident i Sinn Fein.

Han regnes for å være en av de mest etter søkte menn i Nord-Irland. Røde Garde snakket med McGurran da han var i Oslo.

imperialismen og kampen mot EEC. Dette er problemer som angår både den protestantiske og katolske arbeiderklassen. Både katolikker og protestanter har blitt hjemløse etter angrep fra britiske soldater. IRA har organisert okkupasjon av hus som både katolikker og protestanter har flyttet inn i. På landet og i byene har vi organisert katolikker og protestanter i kampen mot EEC.

HVA MED UNGDOMMEN I NORD-IRLAND?

Ungdommen revolusjoneres fort i Nord-Irland, det er helt naturlig. Representanter for undertrykkerne finnes på de fleste gatehjørner med tanks og geværer. De kommer hjem og tar fedre eller brødre med seg for å internere dem, skolekamerater har blitt skutt av britiske soldater.

Ungdommer fra 12—13 år og oppover samler seg ofte i store gjenger, og som regel er de voldsomt anti-autoritære. En slik gjeng er the young hooligans (de ville unge guttene) i Londonderry (nord-irsk by der 2/3 av befolkningen er katolikker). Denne gjengen utkjemper regulære slag mot de britiske soldatene, våpnet er stein.

En gang hadde de sloss mot britiske soldater i fem timer. Soldatene gjemte seg

bak gjennomskjulte glassfiberskjold, men guttene gikk frekt helt inn på dem, kastet steinene opp og over skjoldene og ned i hodene på soldatene. Etter fem timers kamp mente den britiske øverstbefalende at det fikk være nok, og ville forhandle. Lederen for guttene som ble kalt Oxo, snakket med dem en times tid, og fikk ros av britene for at han var så «fornuftig». Så trakk soldatene seg tilbake. Da de gikk, tok Oxo en stein opp av lomma og kastet mot dem, et signal som utløste en skur av steiner i ryggen på soldatene, og så var det hele igang igjen. — Ingen kompromisser med fienden!

Etterpå uttalte den britiske øverstbefalende at han aldri hadde møtt maken til ungdommer, og håpet at han aldri ville gjøre det igjen.

*Sinn Feins anti-EEC-plakat — Nord-Irland: får ikke stemme
Republikken Irland: Stem nei!
Ikke forråd de internerte!*

HVA GJØR IRA?

IRA har flere arbeidsområder, men de viktigste er gjengjeldelsesaksjoner mot britiske militærkvarterer, og å beskytte befolkningen mot angrep fra soldatene.

I Londonderry er 2/3 av byen barrikerdert, på over to måneder har ikke en eneste britisk soldat klart å komme inn. Det befrieede Londonderry nekter å betale skatt, husleie, gass, elektrisitet, TV-lisenser osv.. Innenfor barrikadene er folket organisert i gate- og områdekomiteer som tar seg av vakthold, søppeltømming, renhold osv. Menn, kvinner og barn er med i vaktholdet. Hvis britiske soldater nærmer seg, kunne en tro en var kommet i helvete, slik bråker det. Kvinnene slår og

skramler med *alt* som det går an å slå på, eller skramle med for å advare befolkningen om faren.

16 år er aldersgrensen for å bli med i IRA, og mange unge vil være med. En del kan tro at IRA bare dreier seg om skyting og angrep på britiske soldater. Men for å bli med i IRA må en først bli medlem av Sinn Fein. Sinn Fein er et legalt politisk parti som står på linje med IRA politisk, men det er to forskjellige organisasjoner. Før kunne folk gå rett inn i IRA, men nå får ingen ei borse i handa før de har diskutert og sagt seg enig i politikken vår. Vi er ikke voldsromantikere, politikken skal styre våpnene.

STØTT DET IRSKE FOLKET 1. MAI

På møtet i studentersamfunnet i Oslo, appellerte McGurran til alle enkeltpersoner og organisasjoner om å støtte det irske folkets kamp mot undertrykkelse. Han sa at vår kamp mot EEC støttet deres kamp mot EEC. Klarte vi å holde Norge utenfor, ville det hjelpe Irland, for det ville svekke EEC-imperialismen på ett sted, omvendt om de klarer å holde Irland utenfor EEC.

Rød Arbeiderfront er også en anti-imperialistisk front, derfor: full støtte til det irske folket og IRA i RAF-togene 1. mai!

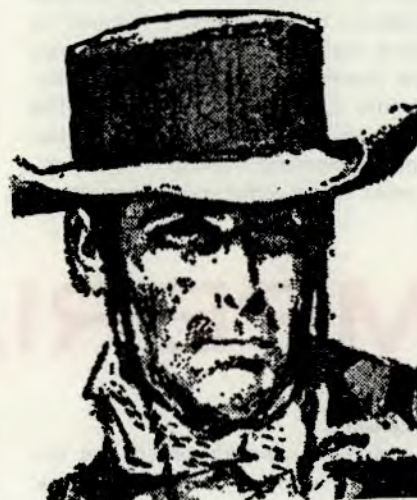
“Killer Kane,,

Som unger lekte vi cowboy og indianere. Seinere har jeg lest cowboy-bøker når jeg skal koble av. Norges bidrag til denne delen av underholdningsindustrien er Morgan Kane bøkene. Hovedpersonen Morgan Kane er US Marshall som har følgende personlige egenskaper: «Trekker på 1/5 sek. Svak for kvinner og hasard. Nervøs, innesluttet, med psykopatiske trekk.»

Etter å ha lest noen av bøkene, stusset jeg over hva jeg lot meg underholde av. Personene er spillere, mordere, horer og kjekke politimenn (US Marshaller og Texas Rangere). Miljøet er greitt og oversiktlig inndelt i raser: de hvite og de andre (mekser, indianere og negre). Det er de hvite som utretter noe, de andre har stort sett en god egenskap, at de har noen lekke ungjenter som Morgan Kane underholder seg med.

Morgan Kane er stort sett opptatt med tre ting: Han dreper de føderale myndigheters fiender og ellers de som kommer i veien, eller han «tar» kvinnfolk, og lykkes ingen av delene drikker han seg snyden full.

I grunnen er det bare skurker her i verden, det gjelder å slå seg fram. Morgan Kane, «de føderale myndigheters blodigste marshall» er opprinnelig revolvermann fra grenselandet mot Mexico, tilfældigheter har gjort ham til politimann. Ingenting spiller noen rolle. Bare tanken på å hjelpe eller organisere de undertrykte skremmer Morgan Kane: «Tanken var så vanvittig at Kane var

på nippet til å styrte ut på gaten og brøle til dem at de skulle holde opp. Det var ikke for dem han kjempet! Det var ikke for meksikanere, indianere og negre han sto med en rykende revolver i hylsteret! Hva brydde vel han — Morgan Kane — seg om undertrykte? Han var ingen martyr! Han var en brikke i et spill — intet annet. Det var for å lyde ordre han hadde drept. — Det var for en liten blek mann i Fort Leavenworth han drepte — fordi han fikk ordre om det!»

Nå er det sikkert noen som spør seg selv hvorfor denne analyseringen av en skarve Western-serie? Hvorfor ikke bare ta det som underholdning og avkobling? Svaret er ganske enkelt at dette ikke bare er underholdning, men et forsøk på å lure inn meninger og verdier på et tidspunkt da vi ikke er forberedt på å møte dem. Bøkene blir derfor en form for kulturell undertrykkelse. De forsøker å servere en kloakk-helt i en spennende western-ramme.

Soldat.

RØDE GARDE

Organ for SUF (m-l)

c/o Klassekampens distribusjon,
Boks 6179 ETTERSTAD, Oslo 6.
Postgiro 20 60 68.

adresse:

1. Verdenskrig

På skolen lærer vi at skuddet i Sarajevo utløste den 1. Verdenskrig. La oss se på situasjonen i verden på det tidspunktet: England, Nederland, Frankrike, Italia Belgia og Portugal var i besittelse av en mengde kolonier som ga dem tilførsel på råstoffer og markeder for ferdige produkter. Tyskland med sine magre kolonier og en stadig voksende industri, var avhengig av nye markeder og økt råstofftilførsel. I de andre Europalandenenes kolonier fikk de ikke innpass. Tyskland så bare en løsning på problemene: Nemlig å bruke militær makt for å vinne nye interesseområder.

mente ikke at de trengte bosteder for tyskere, men markeder og råstofftilførsel. Dette resulterte i nok en imperialistisk krig.

EEC, en krigstrussel

1. og 2. Verdenskrig er to eksempler på imperialistiske kriger som verden, i større eller mindre grad, har vært engasjert i. En sammenligning av årsakene til disse og situasjonen i EEC i dag, får oss straks til å se visse paralleller. EEC har et stadig voksende behov for nye interesseområder til å plasser kapitalen i. For tre år siden fikk Volkswagen ikke investert overskud-

«Politisk makt springer ut av geværløpet» (MAO)

Willy Brandt har uttalt at en Europa-hær vil være et faktum innen utgangen av 1980. Det han ikke sier er hvilken rolle denne hæren skal spille. EEC's politikk er først å få enhet innad for så å avansere utad på andre lands bekostning. Nå er tyske og franske banker iferd med å slå seg sammen, og de vil følgelig stå sterkere enn de amerikanske bankene i Afrika. EEC-politikerene har planer om å bygge opp et imperium fra Svalbard til Cape Town, men USA fjerner seg neppe frivillig fra to verdensdeler. I lys av dette blir det adskillig lettere å forstå hvorfor

IMPERIALISME - KRIG

2. Verdenskrig

Om den 2. Verdenskrig lærer vi at den var en gal manns verk. Det som preget Tyskland da, var nok en gang et enormt behov for nye markeder og økt råstofftilførsel som for eksempel olje. Siden storparten av verdens oljeforekomster var i Nord-Afrika og rundt Svartehavet, forklarer det tyskernes veldige offensiv i disse områdene. Det var en kamp om kontrollen av oljeforekomstene. Hitler sa selv at Tyskland trengte «Lebensraum.» Han

det sitt, i dag sliter de med under-skudd. Dette er en sykdom som i stadig større grad har begynt å spre seg i EEC. En handelsblokk med en slik sykdom har to muligheter: Enten gå til grunne eller utvide sin virksomhet. Fellesmarkedet har valgt det siste på tross av at verden i dag stort sett er delt mellom de to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet-Samveldet.

EEC skal ha en Europa-hær. Dette er samme situasjonen som var for både 1. og 2. Verdenskrig. Det er altså ikke umulig at vi lever i en mellomkrigstid og ikke en etterkrigstid. En ny imperialistisk krig er ingen usannsynlighet.

Er det umulig å unngå en krig selv om imperialistene bygger opp uløselige motsigelser seg i mellom?

«Å løfte opp en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter,» er et gammelt kinesisk ordtak som beskriver en tåpelig handling. Det er akkurat en slik handling EEC-imperialistene utøver. De lager en union som er basert på monopolkapitalens muligheter til å ekspandere uten å ta hensyn til den klassen som blir utbyttet. Det er kampen mellom den utbyttede klassen og monopolkapitalen som avgjør i hvilken retning utviklingen skal gå. Selv om faren for verdenskrig fortsatt er overhengende, er historien full av eksempler på at folket har tatt makten i egne hender og forhindret krig. I 1919 ble en fransk invasjonsflåte sendt til Svartehavet for å bekjempe bolsjevikene, men matrosene lagde mytter, overtok roret og vendte tilbake til Frankrike.

Ved å kjempe mot EEC's utvidelse kan vi forhindre krigen i første omgang.

På lengre sikt er det bare en revolusjon der folket overtar styringen av landet som kan fjerne krigsfarene.

2. verdenskrig. Tysk infanteri rykker fram på Verdun-fronten.